

най-интелигентната и най-будната частъ отъ българското общество. Ако министерството на просвѣщението се управляваше по всеизвестния Свирчовски „конституционенъ“ начинъ (— нека читателятъ ни извини за тая вулгарностъ: не намираме дума, която би изразила тъй точно факта —), то днешното всеобщо възмущение щѣше да избухне още прѣди двѣ и три години и злодѣянията, извършени отъ тогава, нѣмаше да се извършатъ. А въ балансътъ на заслугитъ и врѣдитъ това е — за една конституционна страна — такова зло, което унищожава всички възможни частични добрини. Но за да бъдемъ справедливи, считаме се длъжни — щомъ е дума за личността — да изкажемъ и своето убѣждение въ пълната добронамѣренностъ и дори добродушие на тая политика. Това ни доказва не само очевидната тенденция на всички внесени отъ г. III. поправки въ программътъ на срѣднитъ училища (— облекчаване и намаляване исканията отъ ума и отъ паметта на ученика), но особено неговия начинъ на дѣйствие въ личнитъ въпроси: — той е единъ отъ малкото министри на просвѣщението, за когото можемъ безъ ограничение да кажемъ, че е уважавалъ човѣка въ учителя и не си е позволилъ нито една отъ ония жалки бруталности, въ каквито прѣди него намираха удоволствие министри съ политическо и дори литературно минало, дошли на министерския постъ слѣдъ дългогодишни страдания, ала не почерпили отъ тѣхъ дори и науката да уважаватъ законитъ и човѣшката личностъ... Но това сж добри, похвални и рѣдки у насъ качества на човѣка, а не на министра и